

ΑΓΓΕΛΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ*

Ὁ Πρόεδρος κ. **Διον. Α. Ζακυθινός**, ἀνακοινῶν εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τῆς Ἀκαδημίας τὸν θάνατον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Σπ. Μαρινάτου, εἶπε τὰ ἑξῆς :

Νέον βαρὺ πένθος συνέχει τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν : ὁ θάνατος τοῦ συναδέλφου Σπυρίδωνος Μαρινάτου, ἐπισυμβὰς ἐν Θήρα τὴν πρώτην τρέχοντος μηνός.

Ὁ Σπυρίδων Μαρινᾶτος ἐγεννήθη ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας τὴν 17ην Ἀπριλίου 1901. Εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν ἐνεγράφη κατὰ τὸ ἔτος 1916/1917 καὶ ἀπεφοίτησε τῷ 1921. Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας ἀνηγορεύθη τῷ 1925, ὑποβαλὼν τὴν διατριβὴν «Αἱ θαλασσογραφικαὶ παραστάσεις τῆς Κρητομυκηναϊκῆς ἐποχῆς». Ἀκολούθως κατὰ τὰ ἔτη 1927/1929 συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του ἐν Βερολίνῳ καὶ Χάλλῃ. Τριτοετῆς ἔτι φοιτητῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν, τῆς ὁποίας ἀπεχώρησε τῷ 1939, ὅτε διωρίσθη τακτικὸς καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας. Μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διωρίσθη τὴν 8ην Ἰουλίου 1955. Ὁ Μαρινᾶτος εἶχε τιμηθῆ ὑπὸ ξένων πανεπιστημιακῶν καὶ ἀκαδημαϊκῶν ἰδρυμάτων, μεταξὺ δ' ἄλλων ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Βιέννης καὶ τῆς Βρετανικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ ἀείμνηστος συνάδελφος ὑπῆρξεν εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐρευνητῶν τῆς Προϊστορικῆς Ἀρχαιολογίας. Ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ ἡ Τάξις τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν θὰ εἰσηγηθῆ τὰ δέοντα διὰ τὴν ὀργάνωσιν ἐπιστημονικοῦ μνημοσύνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀρμόδιος ὁμιλητῆς θὰ ἀναλύσῃ τὸ ἀνασκαφικὸν καὶ τὸ συγγραφικόν του ἔργον. Εἰς τὴν παροῦσαν βραχεῖαν ἀνακοίνωσιν θὰ ἀρκεσθῶ νὰ εἶπω ὅτι ὁ Σπυρίδων Μαρινᾶτος, ἄνθρωπος ἐκτάκτου κλασσικῆς παιδείσεως, προσωπικότης ἰσχυρά, διακριθεὶς ἤδη ἀπὸ τῶν Γυμνασιακῶν καὶ τῶν Πανεπιστημιακῶν του χρόνων, ἐπὶ πενήτηντα καὶ πλέον ἔτη ἐκαλλιέργησε μετὰ πάθους τὴν ἐπιστήμην. Τὸ πάθος, ἡ φλογερὰ φαντασία, ὁ ὄραματισμὸς ὑπῆρξαν τὰ κύρια

---

* Συνεδρία τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1974.

χαρακτηριστικά τῆς ἐπιστημονικῆς του σταδιοδρομίας. Ἡ Κρήτη καὶ ἡ Θήρα ἔπαιξαν εἰς τὴν ζωὴν του πρωτεύοντα ρόλον. Ἦδη τῷ 1934 ὁ Μαρινᾶτος εἶχε διατυπώσει τὴν θεωρίαν του ὅτι τὴν Κρήτην κατέστρεψε μία τρομερὰ ἔκρηξις τοῦ ἠφαιστείου τῆς γειτονικῆς Θήρας. Μετὰ πείσματος ὁ συνάδελφος ὑπεστήριξε τὰς ἀπόψεις του. Αἱ ἀνασκαφαί, τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1967 διεξήγαγεν, ἔφεραν εἰς φῶς ἓνα ὁλόκληρον κόσμον καὶ ἓνα ἄγνωστον πολιτισμόν.

Ἐπῆρξεν εὐτυχῆς ὁ Μαρινᾶτος, διότι ἐν πλήρει ἀκμῇ καὶ ἐπιστημονικῇ δραστηριότητι ἐπέρασεν ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ μεγαλύτερου ἐπιστημονικοῦ ἐπιτεύγματος τῆς σταδιοδρομίας του. Ἐκεῖ κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὕπνον.

(Σιγὴ λεπτοῦ).